

Božinović o najavljenom prosvjedu Torcide: To je njihovo demokratsko pravo

Imigranti u Hrvatskoj – adaptacija ili integracija (/kategorija/imigranti-u-hrvatskoj-adaptacija-ili-integracija/277/)

Mala sredina, velika lekcija: kako su Nepalci u Vukosavljevici postali dio momčadi i - zajednice

Goran Gazdek 29.11.2025.

(/ieNews/slike/n_40892.jpg)

Na rubu Podravine, u Vukosavljevici, u jednoj od onih malih sredina gdje se sve i dalje zna i gdje nogomet nije samo sport nego društveni cement, odvija se priča koja gotovo prkosi atmosferi današnje Hrvatske. Dok velike gradove tresu slučajevi napada na strane radnike, u ovom se selu događa nešto suprotno: Nepalci su postali dio momčadi, dio svlačionice, dio svake subote – dio njih. I nitko se oko toga pretjerano ne uzbuđuje. Osim što se, svi redom, malo ponose time.

Kako je počelo? Prvi je ispričao kapetan ekipe, **Borko Leš** čovjek koji u klubu radi sve: igra, trenira, ponekad bude *mama i tata*. Kaže da se integracija dogodila gotovo sama od sebe. „Isprva su bili rezervirani, držali se po strani. Ne razumiju jezik, normalno da im treba vremena. Mi smo ih pokušavali

uključiti, privući. Danas ostanu među zadnjima poslije utakmice. Druže se, smiju, vidi se da im je dobro. I mi smo ih primili kao svoje“.

Nepalski radnici, u našoj današnjoj priči igrači **Durga Bahadur Gurung** i **Binod Ghale**, isprva su samo dolazili na igralište s umjetnom travom. „Došli bi njih dvadeset, trideset i igrali bi do mraka.“, prisjeća se predsjednik Nogometnog kluba **Mladost Dragan Trupina**. „Jednom smo imali turnir, uzeli smo ih da zaigraju – i odmah smo vidjeli da su dobri. Igrači su rekli: registrij ih. Tako je i počelo.“

Kad s njima razgovarate, odgovor je uvijek jednostavan, tih, gotovo stidljiv. Durga, beskrajno simpatičan desni vezni, kaže: „U Hrvatsku sam došao raditi. Dobro je. Nema problema. Igram jer volim nogomet. Ljudi su prijateljski. Kad treba nešto, oni pomognu prvi. Zato kažem da je atmosfera prijateljska.“

S njim živi još dvadesetak Nepalaca u zajedničkoj kući. Radi u poljoprivredi, oženjen je, bez djece. Binod je mirniji, suzdržaniji, ali u klubu ga cijene zbog ozbiljnosti i predanosti. „Binod je poluprofesionalac – ne pije, trenira, discipliniran skroz“, govori jedan od suigrača.

A Durga? Durga ostane zadnji, popije pivo, priča sa svima. Ljudi ga vole.

Prihvatanje publike došlo je brzo. „Nitko im ništa ne govori. Kad igraju dobro, super. Kad ne ide, onda naši navijači viču po našima, jer naši razumiju“, smije se kapetan Leš.

U svlačionici, kažu, uopće nema distance. Slušaju glazbu, zbijaju šale, dijele hranu. Najveći izazov bila je, naravno, administracija. Prava birokratska epopeja. „Za registraciju je trebalo desetak dokumenata: boravište, putovnica, papiri iz Nepala, potvrde o smještaju“, kaže Trupina.

Unatoč svemu, danas su Durga i Binod punopravni igrači, upisani u sustav, osigurani i legitimno dio hrvatskog nogometa.

Priča iz Vukosavljevice odudara od one koje se pune naslovnice: napadi na radnike, predrasude, strahovi, tenzije. Ovdje – ništa od toga. „Vidimo da su dobri dečki. Oni prvi uskaču pomoći. Neki naši ljudi mogli bi uzeti lekciju od njih“, kaže kapetan.

Durga to potvrđuje, kratko i jednostavno: „Dobri ljudi ovdje. Dobro je igrati.“

Klub sada planira i dodatno širenje. „Radimo na juniorskim ekipama, možda još pet-šest klinaca dovedemo. A i ovi naši Nepalci su tu dugoročno – rade, igraju, žele ostati“.

U mjestu gdje se vijesti sporo mijenjaju, ali ljudi brzo prepoznaju dobro, Nepalci su dobili ono što se ne može propisati nikakvim papirom – pripadnost. I možda je upravo to razlog zbog kojeg ova mala zajednica danas izgleda kao rijetko svijetla točka u priči o stranim radnicima u Hrvatskoj.

* Tekst je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.